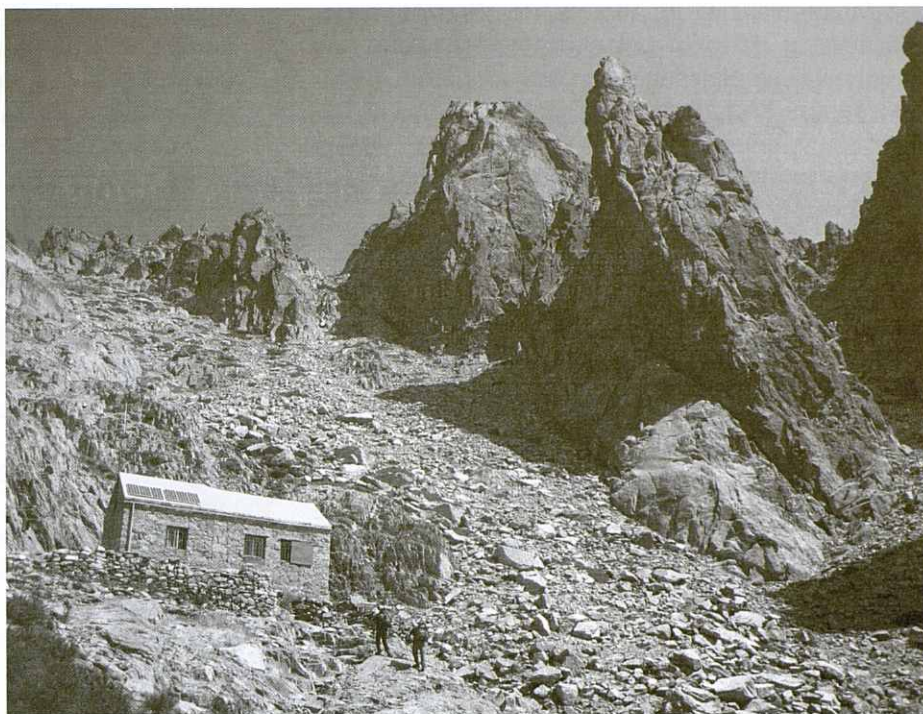


ferm, magnífic, per enfilars'hi escalant o, simplement, grimpant o caminant. Les mides de les muntanyes de seguida es veu que no són les del Pirineu, les dimensions són més modestes, però el seu encant és indiscutible. No és que disposem de gaire dies, però si el temps acompanya - i ha acompanyat -seran suficients per fer una repassada força complerta a aquest arc muntanyós.

Aquestes muntanyes ens recorden les muntanyes del Marroc, de l'Atlas. No pas per les dimensions (l'Atlas és molt més gros) però sí per la sequedat del terreny, les zones de camps conrats que volten els pobles al peu de les muntanyes, l'herba groga i seca, el sol implacable d'un estiu contundent, la penetrant ferum dels ramats d'ovelles i cabres, l'olor de la palla i l'herba seca. Un color grog que ho domina tot excepte les vores dels rius i torrents ben marcats pel seguit de pollancre, verns, nogueres, bosquets de roures i d'altres arbres que resisteixen més o menys els accentuats contrastos del clima d'aquestes valls. Sotabosc punxant, plantes oloroses i molta *capra hispanica* per tot arreu, sobretot a les parts més altes. Valls amples i eixutes, d'aspecte que recorda el Prepirineu Aragonès fins als 1800-1900 m. A aquesta alçada, de cop, apareix l'alta muntanya: torrenteres, llacs, tarteres i herba de color verd viu, alguna congesta de neu amagada, i moltes, moltes cabres que gairebé ni fugen a la nostra presència. Aquest paisatge domina per tots els racons de la serralada.

Els dos primers dies els passem a la zona del circ de Cinco Lagunas, un circ meravellós, voltat d'altres parets, que guarda, amagats, cinc petits estanys com cinc precioses maragdes de color turquesa. Aquest circ és al capdamunt d'una llarguíssima vall a la qual s'accedeix des del poble de Navalperal de Tormes on deixem el vehicle. Situats al costat de la 3ª laguna on passarem la nit, el mateix dia de l'aproximació pugem al gran cim de la Cabeza Nevada i seguim la cresta complicada fins a la Portilla del Rey. L'endemà saltem aquest coll de la Portilla del Rey, davallam al Gargantón (un racó absolutament alpi, feréstec, solitari i meravellós que guarda una enorme congesta de neu) i des d'aquí pugem cap al Cuchillar de Ballesteros, la Galana, els Riscos del Gutre i algun altre cim d'aquesta zona central del massís. Unes belles grimpades per encetar aquests dies. Llarguíssim retorn a Navalperal on arribem cansats i afamats.

Els dos dies següents, per refer-nos del cansament, decidim passar-los a la zona de Galayos, situada més a llevant, i amb l'accés més bonic i natural per



Refugi Victory, al circ de Galayos. Foto: Joan Mundet

l'espectacular cara sud de la serra: valls més curtes però molt dretes i trencades. Poc descansem. L'espectacle d'aquesta sortida és l'impressionant conjunt d'agulles, cims, torres i arestes del circ de Galayos. Unes torres de granet enormes, verticals, gegantines: val la pena d'acostar-s'hi. Nosaltres no som escaladors, deixem aquestes agulles per als grimpaires dels peus de gat, i enfilem cap a l'ample cim de la Mira i tot el seguit de cims plans i enormes que formen la carena principal. Arribem, el segon dia, fins a la Peña del Mediodía i davallam des del Puerton del Peón de nou cap al Nogal del Barranco, on tenim el cotxe, per un camí llarg, aspre, complicat i solitari, però molt interessant.

Com que el bon temps continua impertèrrit, els següents dos dies els dediquem al teòric plat més fort: el circ de Gredos. Hi accedim a peu des de Navalperal de Tormes per una llarguíssima i bonica aproximació: des dels ressecs camps del voltant del poble fins a la Laguna Grande que ocupa la zona central del circ. Aquí dalt hi transita força gent que hi accedeix des de la Plataforma de Gredos, camí més curt, amb menys desnivell i de bon fer. Nosaltres hi davallarem ja que també és interessant i s'acosta al vessant nord del cim de la Mira als darreres de Galayos. Des del refugi Elola, situat al bell mig del circ, al costat de la Laguna Grande (on ens acullen molt bé) i que per cert no està gaire ple al vespre, pugem al Morezón i fem una volta per la serra d'aquest nom. A l'endemà pugem l'Almanzor que és el gran senyor de Gredos, el més alt, punxegut, format per un caòtic i enorme amuntegament de blocs de granet, i continuem l'entretinguda carena cap a la Portilla Bermeja, el Cuchillar de Navajas i la Portilla de los Machos fent, l'un darrere l'altre, una colla de cims del més gran interès.

Ja portem 6 dies. Només en resta un. Ens decidim per l'extrem occidental del massís. De nou una llar-